

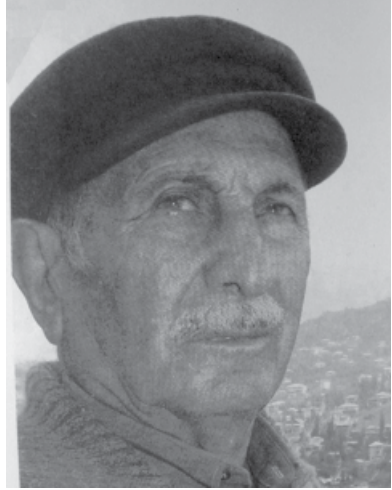
Sade Dilli Bir Halk Şairi Mustafa Keşli (Cıncık)

Prof. Dr. Nuri YÜCE

İçel kültürüne yaptığı hizmetlerle tanınan Kudret Ünal geçen yıl bir kadirşinaslık örneği gösterip Fındıkpınarı Belediyesinin desteğiyle Mustafa Keşli'nin şiirlerinin yayınlanmasını sağladı.¹

Kitapta sırasıyla şunlar yer alıyor: Basım giderlerini karşılayan Fındıkpınarı Belediyesi başkanı Fatih Say'ın önsözü (s. 3), kitabı baskıya hazırlayan Kudret Ünal'ın sunuş yazısı (s. 4), *Gönlümdekiler*'in iç kapağı (s. 5), Şiirler (s. 6-139), Resimler ve Belgeler (s. 140-150), İçindekiler Listesi (s. 151-152).

Nice tohumlar vardır, genlerinden gelen özelliklere uygun ürünü verebilecek nitelikte bir ortamı bulamazlar, alın yazısı onları uzaklara savurur; ya verimli toprağa düşemezler, ya suya hasret kalırlar, ya da layık oldukları itinalı bakımı göremezler. Anadolu'nun çilekeş insanları arasında da, tıpkı kaliteli tohumlar gibi pek çok yetenekli cevherler, hak ettikleri imkânı bulamadıklarından ve sis-

temli bir eğitim alamadıklarından dolayı, kendi kabuğu içinde kalmaya ve kendi yağıyla kavrulmaya mahkûm olmuşlardır. İşte, *Gönlümdekiler* adlı kitaptaki şiirleri yazan Cıncık mahlaslı Mustafa Keşli de böyle bahtı karalardan biridir.

Mustafa Keşli, 1930 yılında Mersin'in Doğançay (eski adıyla Ohunkeşli) köyünde doğdu. Babası Keşli Osman ve anası Hatice, o yıllarda 40 hanelik bu köyün sıradan ailelerinden biriydi. Köyde zengin denebilecek tek bir aile

1 Mustafa Keşli (Cıncık), *Gönlümdekiler*, Hazırlayan: Kudret Ünal, Fındıkpınarı Belediyesi Kültür Yayınları-1, [Mersin], 2011, 152 sayfa. ISBN: 978-605-125-297-1.

yoktu, yiyecek ekmeği, içecek suyu olana ve gelen bir konuğa sofraya serebilene “hâli vakti yerinde” denir idiye de, köyde her aile çok fakirdi.

Mustafa Keşli, çocukluğunda temiz ve güzel giyindiği için, görenlerin ona “cincik gibi olmuşsun” demeleri hoşuna giderdi. Bundan dolayı o, zamanla Cincik lakabıyla anılır oldu. Büyüyüp de şiir söylemeye ve yazmaya başlayınca şiirlerinde bu sevdiği kelimeyi mahlas olarak kullandı.

Mustafa Keşli, Osman ve Hatice'den doğan 10'u oğlan, 4'ü kız, 14 çocuktan ilki idi. Babası Osman'ın sonradan evlendiği dul ikinci eşi Elif'ten de iki kızı doğdu, böylece kardeşlerin sayısı 16 oldu. Mustafa'nın doğduğu köyde ilkokul olmadığı için, ilkokulu komşu köy Kuzucubelen'de okudu. Delikanlı olunca, babasının ikinci eşinin önceki kocasından olan üvey kızkardeşi Teslime ile evlendi, sonra askerliğini çavuş olarak yaptı. Askerlik görevini bitirip eve dönünce iş aradı ve Mersin Belediyesinde itfaiyeci oldu.

1962 yılında, babası Keşli Osman kalp krizinden öldü. Anası ve kardeşlerinin geçim sıkıntısı Mustafa'nın omuzlarına yüklendi. O zor yıllardaki durumunu şu dizelerle dile getirdi:

Baba (s. 26-27)

1

*Onaltı çocuğuz hep bir anadan,
Bizleri bırakıp gel gitme baba.
Bütün yüklerini bana bırakıp
Memede çocuk var, gel gitme baba.*

2

*Güçsüz durumdayız sefil biçâre,
Ben nasıl bakayım bu öksüzlere.
Nasıl terk edersin göz göre göre,
Aman bilmezsin var, gel gitme baba.*

3

*Gelmedi yakamız hiç bir araya,
Acı merhem kâr eder mi yaraya?
Körpe yürek dayanır mı bereye?
Hâlimiz perişan, gel gitme baba.*

4

*Döküldü yollara oğul kızımız,
Gayrı hep kara kış bizim yazımız,
Sofrada yok ekmeğimiz, tuzumuz,
Hâlimiz soran yok, gel gitme baba.*

5

*Çöktü gayrı evimizin direği,
Gitti babam, açtı bizden arayı.
Anam, analığım bahtı karayı
Çocuklar dinlemez, gel gitme baba.*

6

*Dermansız derdinle devalaşmadan,
Selamsız ayrıldın helalleşmeden,
Talihsiz ilk oğlun bu Mustafa'dan
Hakkını helal et, olur mu baba.*

Belediyedeki görevinden ayrıldı ve Mersin'deki Foster Willer şirketine girdi. Bu şirket ATAS'a devredilince, Mustafa işten çıktı ve köyüne 14 km yukarıdaki şirin yayla Fındıkpınarı'na yerleşti. 1970'li yılların başında açtığı lokanta-

sını işletmeye ve geçimini böyle sağlama-ya çalıştı. Bir yandan da şiir yazmaya devam etti. Lokantasına gelenleri yedirip, içirmekten hoşlanırdı. Yemek parası olmayan fakir kimse bile o lokantada karnını doyurabilirdi. Müşterilerine ve tanıdıklarına güler yüzlü, tatlı sözlü tavırla şakalar yaparak çevresine neşe sa-çardı. Bunun yanı sıra Fındıkpınarı ku-zeyinde, Çamdağı eteğinde, satın aldığı engebeli, geniş bir arazide elma bahçesi yetiştirdi. Vakit buldukça atına bine-rek bahçeye gidip ağaçları ve meyveleri seyretmek, onun vazgeçemediği zevkle-rinden biriydi. Bahçesindeki elmaların olağanüstü lezzeti herkesçe bilinir ve anlatılırdı². O yıllar, Cıncık'ın hayatının en güzel dönemiydi.

Beş çocuğundan en büyüğü ve öğ-retmen olan oğlu Nurettin'in o sıralarda genç yaşta ölümü, Cıncık'ı derinden ya-raladı. O günlerdeki acısını "Oğluma" (s. 31-32) adlı şiirinde şöyle dile getirdi:

Oğluma (s. 31-32)

1

*Yavrum sen gideli yapayalnızım,
Hâlimden bir tane bilenim yoktur,*

2 1985 yılında iznimi Fındıkpınarı'nda geçirmiştım. İstanbul'a dönüşe hazırlanırken Cıncık'ın ısrarı üzerine onun bahçesinden 15 kg kadar elma alıp İstanbul'a getirdim. O yıl İstanbul Üniversitesinde 23-28 Eylül 1985'te düzenlenen 5. Milletler Arası Türkoloji Kongresi'ne yurt dışından pek çok Türkolog katıldı. Onlardan bir grup meslektaşımı bir akşam eve yemeğe davet ettim. Yayıladan getirdiğim elmalardan, yemekten sonra konuklar yediler. Sanki söz birliği etmiş gibi hepsi böyle güzel kokulu, sulu ve tatlı elmayı bugüne kadar hiçbir yerde yemediklerini söylediler. Aradan geçen bunca yıla rağmen o dostlardan hayatta kalanlarla karşılaştığımızda, eski günlerden bahsederken, hâlâ o akşamki elmanın tadını anırlar.

*Akşam olur, kader ile başbaşa,
Kapımızı açıp gelenim yoktur.*

2

*Dertli anan ağlar, vurur dizine,
Yaktın onun yüreğini közüne,
Doyamazdı bakmayıman yüzüne,
Bizim hâlimizi bilenim yoktur.*

3

*Ağardı sakalım, görmüyor gözüm,
Kış ile karıştı baharım, yazım,
Akraba içinde geçmiyor sözüm,
Aylar, yıllar geçti, gülenim yoktur*

4

*Kuzum eski düzen şimdi bir hayal,
Dost gibi görünen düşmana meyal,
Başka da beklenmez, böylesi doğal,
Ben dert satıyorum, alanım yoktur.*

5

*Bacıların çeker ahuzarını,
Bilmez oldum dünü, günü, yarını,
Yapamadım kuzum ben mezarını,
Akan gözyaşımı silenim yoktur.*

6

*Yavrum bu dünyanın akışı böyle,
Benim yüreğimi yakışı böyle,
Cıncığa işlenen nakışı böyle,
Kupkuru dalıma konanım yoktur.*

Oğlunun ölümünden sonra uzun bir durgunluk devresi geçiren Cıncık, sevenlerinin arasında zamanla yine ha-

yata yapıştı. Kendisini bahçeye ve şiire daha çok verdi.

1977 yılında Fındıkpınarı'na muhtar seçildi. Mersin'in en önde gelen yaylarından olan bu köye, 15 yıl sürdürdüğü görevi boyunca yol yaptırdı, elektrik getirdi, suyu olmayan evlere su bağlattı. Köy halkının eğitimi ve sağlık sorunları için devlet kapılarını defalarca çalmaktan yılmadı. Bu sosyal hizmetlerinden dolayı iki kez *Üstün Başarı Belgesi* ile ödüllendirildi. 1983 yılında Mersin'de *Yılın Muhtarı* seçildi. Çalışmalarının sonunda Fındıkpınarı'nı Belediye hâline getirerek hizmetlerini bu başarısıyla taçlandırdı.

Bir süre sonra lokantasını kapattı. Şiir yazarak, bahçe işleriyle meşgul olarak ve dost sohbetleriyle günlerini geçirerek yaşamaya devam etti.

Fındıkpınarı'nın bulunduğu bölgede bol ve soğuk sulu pek çok pınar olmasına rağmen, Belediye yönetimince, Cıncık'ın bahçesinin su aldığı Kocapınarın sularının da Belediye şebekesine katılması üzerine yaylanın kuzey ve yukarı kesiminde kalan bahçeler susuz bırakılarak âdeta kurumaya terk edildi. Cıncık, solgun ve kurumuş bir bahçe görmektense, o güzelim bahçesini ucuz bir fiyata üzülecek satmak zorunda kaldı.

2012 yılında 82 yaşına giren Mustafa Keşli (Cıncık) hâlen Fındıkpınarı'nda yaşamaktadır. Tanrıdan kendisine sağlıklı ve huzurlu nice uzun yıllar dileriz.

Kitabı baskıya hazırlayan Kudret Ünal, 1980 yılında merhum şair Orhan

Şaik Gökyay'ı Fındıkpınarı'na getirdiğinde Cıncık Mustafa'yı onunla tanıştırmış. Cıncık'ın şiirlerini dinleyen Orhan Şaik, şiirleri çok beğenmiş ve Cıncık'a şiir yazmaya devam etmesini tavsiye etmiştir. Bunun üzerine, kendisine daha çok güven duyan Mustafa Keşli (Cıncık), Kudret Ünal'ın İçel bölgesinde düzenlediği şiir programlarına katılarak halk şairleri arasında adını duyurmaya başladı.

Geleneksel halk şairleri tarzında şiir söyleyen ve yazan Cıncık, ne yazık ki bilgi alabileceği herhangi bir saz şairi usta bulamamıştır. Bundan dolayı o saz çalamayan bir halk şairi olarak kalmıştır. Halk şiirinin tekniğini ve edebî bilgilerini bir bilenden alamadığı için söylediği ve yazdığı şiirler, fitratından gelen bir biçimde el yordamıyla oluşmaktadır. Bunun izleri, yazdığı şiirlerin bazı dörtlüklerinde dördüncü mısralar arasında ki kafiye uyumsuzlukları biçiminde belli olmaktadır. Ancak bundan dolayı onun doğuştan gelen şiir söyleme yeteneği gölgelenmiş sayılmamalı. Akıcı söyleyişlerindeki redifli kafiyeler, güzel ifadeler ve doğallık, Cıncık'ın Karacaoğlan geleneğine bağlı yörüklerden olduğunu hemen her şiirinde açıkça belli eder.

Şiirlerinde $6+5=11$ veya $4+4+3=11$ ya da (az sayıda) $4+4=8$ hece ölçüleri görülür.

Kitapta 118 şiir yer almış. Bunlardan *Birine* (s. 54) başlıklı şiir ile *Eşime* (s. 127) başlıklı şiirin 5'er dörtlükten ibaret olan metni birbirinin aynı olup, sadece başlıkları farklıdır. Bunu dikkate alarak

kitaptaki şiir sayısının 117 olduğunu söylemek daha doğru olur.

Cıncık Mustafa'nın şiirleri ana hatlarıyla konulara göre gözden geçirildiğinde ağırlıklı olarak şu bölümlerde yoğunlaşır:

Gördüğü zaman gönlünü "cız!" diye yakan güzel kızlara, gelinlere, söyledikleri şiirler: *Suna Boylum* (s. 44), *Sarılsın Diye* (s. 47), *Unutulmaz* (s. 48), *Elden Ne Gelir?* (s. 50-51), *Söz Gelmesin Sevdiğim* (s. 56), *Hasret Kaldım* (s. 59), *Çağrı* (s. 61), *Güzele-2* (s. 62), *Methiye* (s. 67), *Hüri Melek misin?* (s. 71), *Sevdalı Kul* (s. 81), *Geçti Bir Gelin* (s. 85), *Canım* (s. 86), *Kızlar* (s. 100), *Mislin Yoktur Sevdiğim* (s. 120), *Mühür Gözlü Gelin* (s. 122), *Leyla* (s. 129), *Gelin-3* (s. 133), *Elif* (s. 134). vb.

Cıncık, tıpkı güney illerimizin tanınmış halk şairi Karacaoğlan gibi, güzellere vurgundur. Onları görünce yerinde duramaz, onlara bakmadan ve bir şiir söylemeden de edemez, güzelleri tasvir eder ve onları mutlaka şiirlerine yansıtır, kendi gönlünden geçen duygularını hiç saklamaz, söyler. İşte birkaç örnek:

Kızlar (s. 100)

1

*Güzeller toplanmış hep bir araya,
Kimileri merhem olur yaraya,
Kimisi insanı salmaz sılaya,
Şu kısa ömrümün çilesi kızlar.*

2

*Kimi altın tasta bala benziyor,
Kimi has bahçede güle benziyor,*

*Kimisi bir selvi dala benziyor,
Elleri koynunda kalası kızlar.*

3

*Kimisi çok güzel ince bellidir,
Kimisi doyulmaz tatlı dillidir,
Kiminin gerdanı çifte benlidir,
Dünya muradını alası kızlar.*

4

*Kimine gel dedim, gelemem dedi,
Bir buse ver dedim, veremem dedi,
Bir gece sar dedim, saramam dedi,
Her gece yanımda kalası kızlar.*

5

*Kimisi can değil, canımın canı,
Kiminin kar gibi bembeyaz teni,
Kiminin sitemi öldürür beni,
Gonca güller gibi solası kızlar.*

6

*Kiminin dudakta kaymağı balı,
Kiminin başında yeşili, alı,
Kiminin boyları bir selvi dalı,
Cıncığım hâlini bilesi kızlar.*

Gönlündeki sevdayı, duygu çalkan-tılarını, iç dünyasındaki sızıntıları dışa vuran şiirler: *Güzele-1* (s. 7), *Solma Sevdiğim* (s. 8), *Nerelisin?* (s. 9), *Zamanıdır Sevdiğim* (s. 14), *Öldürür Bu Güzel Beni* (s. 20), *Unutulmaz* (s. 48), *Söz Gelmesin Sevdiğim* (s. 56) *Hasret Kaldım* (s. 59), *Çağrı* (s. 61), *Él gibi* (s. 65), *Çiçeklerin* (s. 66), *Sevda İlacı Nerde?* (s. 77), *Başa Bela* (s. 79), *Sevdiğim* (s. 94-95), *Yâr Seni-2* (s. 96), *Söz Değer Sunam*

(s. 99), *Bu Gönül* (s. 101), *Sevin Sevdiğim* (s. 102), *Gözleri Sürmeli* (s. 105), *Su-nam-1* (s. 114), *Öldürür Beni* (s. 117), *Bir Tanem* (s. 126), vb.

“**Söz Gelmesin Sevdiğim**” (s. 56) başlıklı şiirinde duygularını ne güzel ifade ediyor:

1

*Çiğerime ateş düşer, köz olur,
Aşk bağına gazel düşer, güz olur,
Öyle bakma eller görür, söz olur.
Benden sana söz gelmesin sevdiğim.*

2

*Dile destan oldu bizim acımız,
Ayrılık şerbeti son ilacımız,
Tükendi kalmadı, bitti gücümüz,
Al yanakta iz kalmasın sevdiğim.*

3

*Ömür bitiyor, sevda bitmiyor,
Bağ, bahçe kurudu, bülbül ötmüyor,
Kara bulut başımızdan gitmiyor,
Ecel bari tez gelmesin sevdiğim.*

4

*İnsan sever ise candan sevmeli,
Yiğit sevdiğine boyun eğmeli,
Elbisesi beyaz, kolu düğmeli,
Üstümüze toz gelmesin sevdiğim.*

5

*Cıncık ne söylese, sana az olur,
Bu kara kış gider, bir gün yaz olur,
Derdim artar, elli iken yüz olur,
Tahammül az naz gelmesin sevdiğim.*

Hâline üzüldüğü talihsiz ve perişan kimselerin derdiyle hemdert olduğu şiirler: *Gidiyor* (s. 45), *Gelin-1* (s. 53), *Yâr seni-1* (s. 55), *Geline* (s. 60), *Salise* (s. 63), *Bir Nazlı Gelin* (s. 73), *Kadere İsyan* (s. 107), *Nazlı Gelin* (s. 111), vb.

Cıncık, dengini bulamayan, kadir, kıymet bilmezlerin elinde kaldığı için eziyet çeken güzellere, şu veya bu şekilde aldatılan yoksullara her zaman üzülür, onların çektiği acıları yüreğinde hissederek. İşte iki örnek:

Gelin-1 (s. 53)

1

*Kötü kader seni alıp getirmiş,
Vermiş seni bir yobazın eline,
Anadan sürmeli bir ceylan gibi,
Dünyadan ümidi kesmiş bir gelin.*

2

*Yolda yürüyüşü nazlı mı nazlı,
Koynunda dört mevsim baharlı yazlı,
Elleri kınalı, bir melek yüzlü,
Kötü kaderine küsmüş bir gelin.*

3

*Boynu bükük bir kimsesiz el gibi,
Kara gözden akan yaşlar sel gibi,
Viran bağda susuz kalmış gül gibi,
Yolu bir çıkmaza düşmüş bir gelin.*

4

*Elinde bebeği vazgeçemiyor,
Kendisi sır küpü dert açamıyor,
Bir canlı cenaze hiç yaşamıyor,
Cıncık'a sırrını açmış bir gelin.*

Salise (s. 63)

1

Sen evin sevilen güzel kızıydın,
Ananın, babanın ağız tadıydın,
Konu komşuların iki gözüydün,
Zalim kader seni yaktı Salise.

2

Çeyiz yaptın üst üstüne dizilir,
Ağlında meleşir körpe kuzular,
Yazılmış alınına kara yazular,
Zalim kader seni yaktı Salise.

3

Düşürdüler kıymet bilmez eline,
Nazik tenin yakıştır mı ölüme,
Mevlam böyle kader verme kuluna,
Zalim kader seni yaktı Salise.

4

Solacak sandıkta yeşilin, alın,
Kurudu yaprağın, döküldü dalın,
Kahrolsun aldatan hacanaların,
Zalim kader seni yaktı Salise.

Ayrılık ve hasret şiirleri: Eksilmiyor ki (s. 6), Koklamaya Kıyamam (s. 15), Sevgili Yâr (s. 21), Olur (s. 22), Bilmem-1 (s. 25), Kanlım Olursun (s. 72), Geçti mi Ola? (s. 80), Gülme Sevdüğim (s. 87), Sen Değil misin? (s. 110), Vurmalı Beni (s. 113), Özlem (s. 118), Uzak Durma (s. 119), Ölüň mü? (s. 121), Ağlama (s. 124), Sabrım Tükendi Sunam (s. 128), Gelemiyorum (s. 131), vb.

Sevgili Yâr (s. 21)

1

Bir mektup gönderdim sevgili yâra,
Cevap geldi, sevdiceğim gel demiş.
Dane dane göz yaşları dökülmüş,
Dudağımda mektubuma pul demiş.

2

Halı gibi gül döşedim yoluna,
Ne yazayım sözler gelmez dilime,
Dola kollarımı ince belime,
Köle değil, bu can sana kul demiş.

3

Titremiş elleri yazıdan belli,
Cilve, işve bilmez, çok tatlı dilli,
Hilal kaş üstünde bir çifte benli,
Hiç olmazsa gözyaşını sil demiş.

4

Cıncık bu dillere kurban olayım,
Yollar uzak, karlı, nasıl geleyim?
Uçan kuşlar ile haber salayım,
Yar sevene uzak olmaz yol demiş.

Muhtarlığını yaptığı Fındıkpınarı'nın sosyal meselelerini, öğretmen, eğitim-öğretim, halk ve çevre sorunlarını, milli bayramları, ildeki yöneticiler ve onlarla olan münasebetleri dile getiren şiirler: Bilir mi Bilmem? (s. 12), Öğretmenim (s. 58), Benim Köyüm (s. 70), Şu Benim Köyüm (s. 97-98), 19 Mayıs (s. 103), Öğretmenlere (s. 106), 23 Nisan (s. 108-109), Arzuhal (s. 136), Çiftçinin Hâli (s. 137), Sayın Valime (s. 138-139).

Muhtarlık yıllarında bir dilekçe gibi kaleme aldığı bazı şiirlerini, başvurduğu üst makamlardaki yöneticilere okuyarak istediklerini almakta sosyal bir araç gibi kullanmasını bildi. *Arzuhal* (s. 136), *Çiftçinin Hâli* (s. 137), *Sayın Valime* (s 138-139) bunlardan bir kaçıdır.

Arzuhal (s. 136)

1

Hasta çocuk gibi ağlar, iniler,
Hiç derdini soran oldu mu köyüm?
Ben de senin gibi sefil, biçâre,
Sana arzuhalim vardı mı köyüm?

2

Okulu, suyu yok, yol zaten bozuk,
Sahipsiz bir bebek, kimsesiz, yazık,
Yillardır ekmeği bir kuru azık,
Kadersiz kul gibi şu benim köyüm.

3

Ağladıkça köyüm, kalbimi yakar,
Bakan temel atar, kurdele keser,
Gel, benim köye de bırak bir eser,
Kimsesiz el gibi şu benim köyüm.

4

Okul yaptırmıyor Milli Eğitim,
Dağıldı çocuklar, sanki bir yetim,
Görülmüş şey değil böyle yönetim,
Kırılmış dal gibi şu benim köyüm.

5

Telefon çalıyor, hatlar karışık,
Trafo yetersiz, panolar bozuk,

*Islak havalarda yanmıyor ıstık,
Dünyaya el gibi şu benim köyüm.*

6

Cıncık çok üzülme, bugün de geçer,
İnsan ektiğini elbette biçer,
Kişiler kazdığı çukura düşer,
Aşılmaz bel gibi şu benim köyüm.

Sayın Valime (s 138-139)

1

Sen bizim atamız, biz ise evlat,
Muhtacız biz size ilanihayet,
Lütuf sizden olur, bizden de gayret,
Köyümün çok derdi var sayın valim.

2

Oyumuzu alırlar, bakmazlar bize,
Seçim biter bitmez vururuz dize,
Kavuşmak güç gelir bahara yaza,
Gariip hâlimizi gör sayın valim.

3

Suyumuz var doya doya içilmez,
Yolumuz var, kervan ile geçilmez,
Ölüme beyaz kefen biçilmez,
Derin yaramızı sar sayın valim.

4

Kır dağın başında kaldık biçâre,
Tanrı size uzun ömürler vere,
Bizim hâlimizi gör de bir kere,
Derdimize deva bul sayın valim.

5

Baş ağrıttım, kusuruma bakmayın,
Dilekçemdir, sakın yırtıp atmayın,
Garibanı bir kenara itmeyin,
Yağsın üstünüze nur sayın valim.

6

Bir muhtarım, zor yazarım adımı,
Sizden başka kim dinler feryadımı,
Şu, arşa yükselen benim ahımı
Bir can kulağıyla sor sayın valim.

Cıncık, havası, suyu ile çok güzel bir yayla olan Fındıkpınarı'nı çok sever. Artık o, doğduğu köyden göç edip, sonradan yerleştiği bu yaylayı "köyüm" diye bilir. "Yaylaların Hası Fındıkpınarı" (s. 68), "Şu Benim Köyüm" (s. 97-98) şiirlerinde bunu özellikle vurgular.

"Şu Benim Köyüm" (s. 97-98) adlı şiirinde Fındıkpınarını över:

1

Öyle bir köydeyiz düzlü, yokuşlu,
Gelinlik kızların göğsü nakışlı,
İhtiyar analar melek bakışlı,
Cennete misaldir şu benim köyüm.

2

Karlı dağın eteğinde kurulu,
Gömlek gibi beyaz karla sarılı,
Menekşe, sümbülü halı serili,
Cihana bedeldir şu benim köyüm.

3

Arkasında çamlı dağlar süs verir,
Her dalına bübül konar ses verir,

Ayrılısam köyümden bana yas verir,
Doğanın güzeli şu benim köyüm.

4

Meşhur Ayıbelen, güvercin göğsü,
Köyüm bir çiçektir, çevresi saksı,
Sebzesi, meyvesi, güzel elması,
Misli bulunmayan şu benim köyüm.

5

Topaktaş'la Purçu, Çopurgediği,
Yaslanır çobanı çalar düdüğü,
Çekmiş ayağına tozlu ediği,
Her hâli güzeldir şu benim köyüm.

6

Karlar erir, akar sular sel gibi,
Durnaz dağı uzak durur el gibi,
Beşkoz has bahçede gonca gül gibi,
Dilberler durağı şu benim köyüm.

7

Kırkgöz, Arıkfatma sanki bir kevser,
Güzle'nin sebzesi bir köyü besler,
Bir ordu misali yeşil Toroslar,
Övmeyle bitmeyen şu benim köyüm.

8

Çocuklar meydana dizilir saf saf,
Okunur şiirler sanki bir mushaf,
Halk ilgi göstermez çekerim ah ah!
Bayramı kahveden izler şu köyüm.

9

İmam ezan okur, gelen az olur,
Böyle söyleyince belki söz olur,

*Dört mevsimde bahar olur, yaz olur,
Mescid-i Haram'a benzer şu köyüm.*

10

*Kusura bakmayın, ben bir muhtarım
Okuyup yazması, bilgisi darım,
Hâlim el verdikçe yine yazarım,
Tanrı yadigarı şu benim köyüm.*

Aile bireyleri, dost, akraba, konu-
komşu ve tanıdıkları için yazılmış şiir-
ler: *Eşime* (s. 10-11), *Baba* (s. 26-27),
Oğluma (s. 31-32), *Muzaffer'ime* (s. 78),
Anam (s. 89-91), *Eşime* (s. 127). Bu bö-
lümdekilere örnek olmak üzere *Baba*
(s. 26-27) ve *Oğluma* (s. 31-32) adlı iki
şiir için yukarıya bakınız.

Ömrün çeşitli aşamaları, gençliği,
yaşlılığı, yaşadığı zamanın vefasızlığı
üzerine yazılmış şiirler: *Gidiyorum* (s.
13), *Gidiyor* (s. 16), *Değirmen* (s. 17),
Bir Gün (s. 28), *Ömrüm* (s. 30), *Gençli-
ğim* (s. 40), *Sor Dedi Bana* (s. 41), *Ben
Ölürsem* (s. 43), *Hatır* (s. 49), *Sona Doğ-
ru* (s. 52), *Seneler* (s. 57), *Sakin Unut-
man* (s. 69), *Dost Bulamadım* (s. 75), *60
Yaşın Şiiri* (s. 82), *İhtiyarlık* (s. 84), *Böyle
Gelmiş* (s. 88).

Pek çok insanın yaşı ilerleyince
zamanın gidişatından şikâyet ettiği gibi
şairimiz de bazı şiirlerinde aynı duygu-
ları dile getirir. “*Sona Doğru*” (s. 52) adlı
şiirinde şöyle diyor:

1

*Artık güneş indi, dağın ardına,
Aydınlık günlerim görünmez oldu,*

*Akşam, sabah, açık bir kapım vardı,
Kapandı kapılar, çalınmaz oldu.*

2

*Hasta olsan, yoktur hatır soranın,
Bulunmaz bir bardak suyu verenin,
Sonu bu değil mi ömür sürenin?
Dost, ahbap hatırı bilinmez oldu.*

3

*Gün gün eksiliyor hayatın tadı,
Kalmadı gözümde dünya muradı,
Dolaşmaz dillerde Cıncık'ın adı,
Rüşvetsiz selam alınmaz oldu.*

Bir vasiyetname gibi olan şu şiirin-
de ise ölüm vaki olduğunda çocukları-
nın nasıl davranması gerektiğiyle ilgili
bazı tavsiyeleri görüyoruz.

Ben Ölürsem (s. 43)

1

*Yavrularım ben ölünce
Figan edip ağlamayın.
Mâni, ağıt gibi şeyler
Sakin ola söylemeyin.*

2

*Çok sakın bir tören ile,
İlgilenin gelen ile,
Kim ölmüş ki ölen ile,
Nafile söz söylemeyin.*

3

*Misafirlik bitti artık,
Ayak yalın, yaka yırtık,*

Güneş aştı, ay karanlık,
Kadere söz söylemeyin.

4

Mevlamıza eğdik boyun,
Elbisemi yavaş soyun,
Tabutuma güller koyun,
Ecele söz söylemeyin.

5

Cıncık ömür bir çiçektir,
Gelen elbet gidecektir,
Çiçek bir gün solacaktır
Güle bir söz söylemeyin.

Hayatı boyunca edindiği tecrübelerden süzülüp gelen görüşlerini bir öğüt niteliğinde serpiştirildiği şiirler: *Kar Çiçekleri* (s. 29), *Kalır* (s. 83), *Akıl Başa Yâr Değil* (s. 92), *Deli Gönül* (s. 93), *Senin Yüzünden* (s. 112), *Neden-dir?* (s. 115), *Bilmem-2* (s. 116), *Dostum* (s. 123), *İşin Zor* (s. 125).

Deli Gönül (s. 93)

1

Deli gönül bazan hazan yel gibi,
Bazı zaman coşkun akan sel gibi,
Bazı zaman yetim kalan kul gibi,
Boynu bükük sokakta gezdirir seni.

2

Bazı zaman has bahçede gül gibi,
Bazı zaman altın tasta bal gibi,
Bazı zaman bir dikenli yol gibi,
Kötüye, namerde ezdirir seni.

3

Bazı zaman yeşillenir dal gibi,
Bazı zaman söylemeyen dil gibi,
Bazı zaman geçmez akça pul gibi,
Gider kalpazana bozdurur seni.

4

Bazı havalarda bir bulut olur,
Coşkun bir deliyken uslanır gelir,
Cıncık ölür ise kahrından ölür,
Bazı tatlı candan bezdirir seni.